

[Ministeren for skatter og afgifter]

tvinge den forpligtede til fortsat at opfylde aftalen.

Undlader den berettigede i et sådant tilfælde at gennemtvinge inddrivelsen af de forpligtede bidrag, vil dette efter omstændighederne kunne tages som udtryk for, at der i virkeligheden ikke har eksisteret nogen forpligtelse, og der vil da kunne blive tale om at foretage efterbeskatning for de tidligere fratrukne ydelser.

Indgåelse af en forpligtelsesaftale med Tvindskolerne må således anses for meget betænkeligt for den enkelte, idet konsekvenserne af en sådan aftale kan være yderst vanskelige at overskue. Jeg tror derfor ikke, at sådanne aftaler vil vinde videre udbredelse.

Spm. nr. S 1626

Til *ministeren for skatter og afgifter* (1/9 83) af:

Bente Juncker (CD):

»Finder ministeren ikke, at det nu bør undersøges til bunds, hvorvidt det er muligt at udforme reglerne for skattefradrag efter ligningslovens § 8 A og i tilknytning hertil § 14, så utilsigtede virkninger standses, og agter ministeren at iværksætte en sådan undersøgelse?«

Begrundelse

Den måde, hvorpå Tvindimperiet er i stand til at udnytte skattelovgivningen, kan karakteriseres som skattecirкус, idet tilsyneladende fornuftige regler, der er udformet med helt andre intentioner og i en helt anden ånd, kan udnyttes af en virksomhed som Tvind, alene ved at man henholder sig til lovens bogstav. Dette må betegnes som en så u hensigtsmæssig virkning af en lov, at det er nødvendigt at tage skridt til at bringe lovens ånd og bogstav i bedre overensstemmelse med hinanden. Under henvisning til artikler i Berlingske Tidende den 31. august og 1. september i år må det siges, at den måde, hvorpå Tvind kan opnå enorme skattefordele, er skadelig for retsbevidstheden på skatteområdet, hvorfor intitativet fra lovgiverside må betragtes som påkrævede.

Besvarelse (12/9 83):

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foghel):

Efter den stramning af reglerne om fradrag for såkaldte løbende ydelser, jfr. ligningslovens § 14, som gennemførtes i foråret 1982, er fradragsretten for ensidigt påtagne løbende ydelser til foreninger, institutioner m.v. betinget af, at den pågældende institution m.v. for det omhandlede indkomstår er godkendt i medfør af ligningslovens § 8 A. Denne godkendelse meddeles af statsskattedirektoratet efter en nærmere vurdering af institutionens vedtægter m.v.

For at opnå godkendelse i henhold til den nævnte bestemmelse skal en række krav være opfyldt.

Institutionen skal – foruden at opfylde de almindelige krav for overhovedet at kunne blive betragtet som et selvstændigt skattesubjekt, herunder kravet om, at institutionens midler skal være bindende udskilt fra stiftesres og andre bidragydernes formue, således at formuen og dennes afkast ikke kan tilbageføres – være almenvelgørende eller på anden måde almennyttig.

Som almennyttige formål betragtes typisk formål, der er sociale, humanitære og uddannelsesmæssige samt sygdomsbekæmpende og -forebyggende. Ligeledes betragtes religiøse formål efter en mangeårig praksis som almennyttige.

Institutionens formål skal endvidere være til fordel for en større kreds af personer. Det vil sige, at der ud over kravet om et almenvelgørende eller almennyttigt formål tillige kræves, at den virksomhed, vedkommende institution m.v. udøver, ikke blot omfatter personer inden for et lokalt eller på anden måde stærkt begrænset område, men er til fordel for en videre kreds af personer.

Hvis en institution efter myndighedernes opfattelse opfylder de betingelser, der efter praksis stilles for godkendelse efter § 8 A, må og skal en sådan godkendelse indrømmes. Godkendelsen forudsætter, at institutionens midler kun anvendes til almenvelgørende eller almennyttige formål.

Det vil efter min opfattelse være meget betænkeligt at gennemføre lovændringer, der går i retning af at gøre godkendelse efter § 8 A – og dermed muligheden for fradragsret for ydelserne i henhold til en forpligtelseserklæring – afhængig af en klassificering af